

ଘର ଖଣ୍ଡିଏ । ଘର ଛପର ନଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଗଲାଣି ଘରର କାନ୍ଧ ସବୁ ଫାଟି ଆଁ କରିଛି । ଏପରି ବିପଦ ସଙ୍କୁଳ ଘରେ ପରିବାର ଧରି ରାତ୍ର ଯାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଘରର ମଲାମତି କରିବା ପାଇଁ ହାତରେ ସମ୍ବଳ ନାହିଁ । ଘର ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇଁ ବାରମ୍ବାର ପଞ୍ଚାୟତ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟଠାରୁ ଦୁକ୍ତ ଓ ଜିଲ୍ଲାପାଳ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ କେହି ଶୁଣ୍ଠନାହାନ୍ତି ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ଜିମାଦେଲ କର୍ମୀର ବର୍ଷା ପାଇଁ ଘର ଭିତରେ କମିକି ରହୁଛି । ପହରେ ପରିବାର ଲୋକେ ଘର ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇଁ ବହୁତ ଅସୁବିଧା ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା କହିଛନ୍ତି । ଦିନେ ଚୁହେଁ କି ମାସେ ଚୁହେଁ ବର୍ଷ ଧରି ଗର୍ଭ ପାତ୍ର ଘରେ ହିଁ ବସୁଛି ଜାଏନ । ଚେତୁ ପ୍ରଶ୍ନାତ୍ମକ ସ୍ୱାଧୀନ ସଠିକ୍ ବୁଝି ଆକର୍ଷଣ କରିବା ସହ ଜିମାଦେଲ କର୍ମୀର ଖୁଆସଗୁରୁହସ ଯୋଗାଇଦେବା ପାଇଁ ଗ୍ରାମବାସୀ ଦାବି କରିଛନ୍ତି । ଅଭିଯୋଗକାରୀ ସୁହେଲା କହିଁ, ସାମାଜ ସେବା ବିବେକାନନ୍ଦ ପ୍ରଧାନ, ନିର୍ଦ୍ଦିପଅଁ କହିଁ, ସୁଗ୍ରୀବ କହିଁ, ରିମି କହିଁ, ଗଣେଶକର କହିଁ, ସୁପିତ୍ରା କହିଁ, କୈଳାଶ କହିଁ ଅନ୍ୟପ୍ରାୟ ଦେଶପାଳ କାରି ରହିଛି ଘରକାର ଗରିବ ମୁଣ୍ଡକୁ ଛାଡ଼ି କେବେ ଯୋଗାଇ ଦେଉଛି ।

ଅଭିଯୋଗ କରି ଏକ ଦାବିପତ୍ର ଦେଇଥିଲେ । ଚା'ପରେ ବି ସହାର ସମାଧାନ ହୋଇପାରିନି । ବାରମ୍ବାର ରୁକ ପ୍ରଶ୍ନାସନକୁ ଜଣାଇଲେ ବି ସମ୍ପର୍କେଷ ପ ନେଇ ନଥିବା ନମାହାଣ୍ଡି ରୁକର ପାଇକନିମନ୍ତ୍ରଣା ଗ୍ରାମବାସୀ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି । ଝରିଗାଁ, ଚମାହାଣ୍ଡି, ନମାହାଣ୍ଡି ସହ ସଦନବରଜାପୁର ରୁକର ବିଜିଲ ଗାଁରେ ଥିବା ନଳକୁପୁର ପାଣି ଷଠିକ ଭାବେ ସଂରକ୍ଷିତ ନଥିବା ବୋଲେ ସବୁ ବେଳେ ପାଣି ପାଇଁ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ଓ ମାରପିଟ କେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ବାଲି ଏମାନେ କହିଛନ୍ତି । ପାଣି ପାଇଁ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କୁ ନେଇ ରାଜବାହାଲୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ପ୍ରଶ୍ନାସନ ବା ନ କରୁ ବୋଲି ଏମାନେ କହିଛନ୍ତି । କିଲ୍ଲାପାଳ ଡ.ହେଶ୍ୱର ପ୍ରିୟଙ୍କ ଶେଷି ବି ଗାଁରେ ମାନାହାଜ କର ସମସ୍ୟା ନ ହୁଏ ସେ ଦିଗରେ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜଳଯୋଗାଣ ସମାକ୍ଷା ବେଳେ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜଳଯୋଗାଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶା ମହାସ୍ଥଳ ଉପରିକି କହିଥିଲେ । ଶେଷି ବି ଗାଁରେ ଏଭଳି ସମସ୍ୟା ଉତ୍ପତ୍ତିରେ ତୁରନ୍ତ କିଛିପାଦକ୍ଷେପ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ ।

ଦିନ ଜୀବିତ ରହିବ ଲିଭର !

ସ୍ବିକରଲ୍ୟାଣ୍ଡର ଇଟିଏର୍ ଲୁରିକ୍ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଗବେଷକଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ ନୂତନ ଟେକ୍ନୋଲୋଜି ଦ୍ୱାରା ଲିଭରରେ ହୋଇଥିବା ଚୁଟିକୁ ପୁଧାରି ଏହାକୁ ପୁଣି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇପାରିବ । ଏହା ବିଭିନ ପ୍ରକାର କ୍ୟାନସର ଏବଂ ଲିଭର ରୋଗୀଙ୍କ ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇବାରେ ସହଯୋଗୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବ । ଏହି ଡିଜାଇନ୍ସ ସମ୍ପର୍କରେ ନେଚର ବାୟୋଟେକ୍ନୋଲୋଜିରେ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି । ଏହା ଏକ ଜଟିଳ ପରଦ୍ୟୁତନ ସିଷ୍ଟମ ଯାହା

ସହାୟତାରେ ଅଙ୍ଗକୁ ଶରୀର ଅନୁକୁଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ସହାୟତା ମିଳିଥାଏ । ପରଦ୍ୟୁତନ ସିଷ୍ଟମ ଜରିଆରେ ଉଦ୍ଭବୀହି ନାଳିକାଗୁଡ଼ିକରେ ରକ୍ତପ୍ରବାହ ଜାରି ରଖାଯାଇପାରେ ।

ଇଟିଏର୍, ଲୁରିକ୍‌ର ଗବେଷକମାନେ ଏବଂ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନର ସହ ଲେଖକ ପିୟରେ-ଏଲେନ୍ କ୍ଲେବିନ୍ କହିଛନ୍ତି ଚାରିବର୍ଷ ପରିଶ୍ରମ ପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରଦ୍ୟୁତନ ସିଷ୍ଟମ ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିଛି । ଏହାର ସଫଳତା ଉଛରେ

ସର୍ଜନ, ଜୀବବିଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ଇଞ୍ଜିନିୟରମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ସମୂହର କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ ଏବଂ କ୍ୟାନସର ଚିକିତ୍ସା କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୂତନ କ୍ରାନ୍ତି ଆଣିପାରିବ । ସେ କହିଥିଲେ ଯେ, ୨୦୧୫ରେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ କାମ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲୁ

ସେତେବେଳେ ଲିଭରକୁ ମେସିନ ଜରିଆରେ କେବଳ ୧୨ ଘଣ୍ଟା ଜୀବିତ ରଖାଯାଇପାରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ

ଅତିକମ୍ରେ ୭ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବିତ ରହିପାରିବ । ଏହାର ସହାୟତାରେ ଲିଭରରେ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ଆଘାତ ମରାମତି କରିବା ସହ ଏଥିରେ ଜମା

ଗବେଷକମାନେ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ ଏବଂ ଚିକିତ୍ସା ଦିଗରେ ଏକ କ୍ରାନ୍ତି ଆଣିଛନ୍ତି । ଏପରି ଏକ ମେସିନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି ଯାହା ଆମ ଲିଭରରେ ହୋଇଥିବା ଚୁଟିକୁ ସଂଶୋଧନ କରିପାରିବ, ଏଥିସହ ଶରୀର ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଏକ ସସ୍ଥାହ ସୁରକ୍ଷିତ ଓ ଜୀବିତ ରଖିପାରିବ । ଗବେଷକମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ମେସିନ ବିସ୍ମୟକର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବ । କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ ପାଇଁ ଆମ ପାଖରେ ଯେଉଁ ସୁବିଧା ରହିଛି ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଗୋଟିଏ ଶରୀରରୁ ଅଙ୍ଗ କଢ଼ାଯିବାର କେଇଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ଏହାକୁ ଅନ୍ୟର ଶରୀରରେ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପିତ କରାଯାଇଥାଏ । ସାମାନ୍ୟ ତେରି ହୋଇଗଲେ ଉକ୍ତ ଅଙ୍ଗର କୋଷିକାଗୁଡ଼ିକ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବାର ଆଶଙ୍କା ବଢ଼ିଯାଏ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହି ନୂଆ ମେସିନ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଖୁବ୍ ସୁବିଧାଜନକ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇପାରେ ।

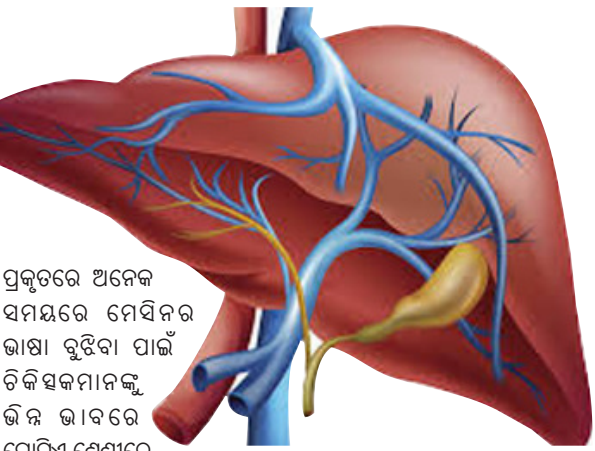
ଓଡ଼ିଶା ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍

ଭୁବନେଶ୍ୱର ଓ କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା ରୁ ଏକସଙ୍ଗେ ପ୍ରକାଶିତ

ଭୁବନେଶ୍ୱର	୧୭ ଜାନୁଆରୀ ୨୦୨୬ ଶନିବାର	ପୃଷ୍ଠା ୫୫

ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ମିଳିପାରିବ । କାରଣ ଅନେକ ସମୟରେ ଅଙ୍ଗର ପରିବହନରେ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗିଯାଏ । ଯେକୌଣସି ଅଙ୍ଗ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶରୀର ବାହାରେ ଜୀବିତ ରହିପାରେ । ଏହାପରେ ତା’ର କୋଷଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼େ । ଫଳରେ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣରେ ବିକଳ ହେଲେ ଉକ୍ତ ଅଙ୍ଗ ଖରାପ ହେବା କିମ୍ବା ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ ହେଲେ କାମ ନକରିବାର ଆଶଙ୍କା ବଢ଼ିଯାଏ ।

ଇଟିଏର୍, ଲୁରିକ୍‌ର ଗବେଷକମାନେ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମର ପରିଯୋଜନା ପାଇଁ ପ୍ରାଥମିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆହ୍ୱାନ ଥିଲା ମେସିନ୍ ପାଇଁ ଏକ ସାଧାରଣ ଭାଷା ଖୋଜିବା । ଯାହାଦ୍ୱାରା ଚିକିତ୍ସିକ ଏବଂ ଇଞ୍ଜିନିୟରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବିରତ ଯୋଗାଯୋଗ ରକ୍ଷା ହୋଇପାରିବ ।

ପ୍ରକୃତରେ ଅନେକ ସମୟରେ ମେସିନର ଭାଷା ଗୁଡ଼ିବା ପାଇଁ ଚିକିତ୍ସକମାନଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀରେ ସାମିଲ ହେବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ଏହି ସମସ୍ୟାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଆମେ ମଝି ମଝିଆ ବାଟ ଖୋଜିଥିଲୁ ଏବଂ ମୂଆ ମେସିନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲୁ । ଏହି ମେସିନର ଗୁରୁତ୍ୱ ଏଥିରୁ ବୁଝାପଡ଼େ ଯେ ଅଧ୍ୟୟନ ସମୟରେ ଗବେଷକମାନେ କ୍ଷୁଦ୍ରୋପ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଯେଉଁ ଲିଭର ଗୁଡ଼ିକୁ ତା’ର ମାନେ

ସେଗୁଡ଼ିକର ମାନ ପରୀକ୍ଷା କରି ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ସେ ମଧ୍ୟରୁ ୬ଟିକୁ ପରଦ୍ୟୁତନ ସିଷ୍ଟମ୍ ଜରିଆରେ ପୁଣିଥରେ ପୁରୁଷାରେ।ପଣ ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଆଗାମୀ ଦିନରେ ଏହା ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ନୂତନ କ୍ରାନ୍ତି ଆଣିବ ।

କଥାରେ ଅଛି ଜନନୀ ଜନ୍ମଭୂମିଶ୍ଚ ସ୍ୱର୍ଗାଦପି ଗରାୟସି । ଅର୍ଥାତ୍ ମା’ ସ୍ୱର୍ଗଠାରୁ ବବି ଉତ୍ତରେ । କିନ୍ତୁ ଅନେକଙ୍କର ଧାରଣା ମା’ କହିଲେ କେବଳ ମଣିଷର ମା’ । ସେ ହିଁ ଦେଇପାରେ ପ୍ରେମ ଆଉ ପ୍ରେରଣା । ଏ କଥା ଜାଣି ଅନେକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ କେବଳ ମଣିଷ ନୁହେଁ ସବୁ ପ୍ରଜାତି ଜୀବଙ୍କର ମା’ ହିଁ ଅନ୍ୟ ଏ ବିଶ୍ୱରେ । ସେମାନେ ନିଜର ସନ୍ତାନ ପାଇଁ ଯାହା କରି ପାରନ୍ତି ତାହା ବିଷୟରେ ମରି୍ତେ ଚିନ୍ତା କରିବା ବି ଅସମ୍ଭବ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଆସନ୍ତୁ ଦେଖିବା ଜୀବଜଗତର ଏମିତି କିଛି ମା’ଙ୍କୁ ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଏକଦମ୍ ଭିନ୍ନ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମା’ ହିଁ ଅନନ୍ୟା

ହାର୍ପସିଲ୍

ପୋଲାର୍ ବିଅର ଓ ଫର୍ ଲୋଭା ଶିକାରୀମାନଙ୍କ କବଳରୁ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ତଥା ଶିଶୁକୁ ଭାସମାନ ବରଫ ଉପରେ ଲାଜନପାଳନ କରିବା ସହଜ ହୁଏନି ହାର୍ପସିଲ୍ ପାଇଁ । ନିଜ ନବଜାତକକୁ କେବଳ ମା’ କ୍ଷୀର ଦ୍ୱାରା ପୋଷଣ କରେ ସିଲ୍ ମାଛ । କ୍ରମାଗତ ୧୨ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କ୍ଷୀର ଖୁଆଏ ଶିଶୁକୁ । ଏ ସମୟରେ ସେ ଖାଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରେନି । ୧୨ ଦିନରେ ପୋଷଣ କାକରେ ଶିଶୁର ଓଜନ ଦିନକୁ ପ୍ରାୟ ୨.୩କେଜି ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିବା ବେଳେ ଉପବାସ ଥିବା ମା’

ଉପରେ ଥିବା ନିଜ ଘରକୁ ଆଦୌ ଛାଡ଼ି ଯାଏନି କୋଆଲା । ସାଧାରଣତଃ ମାଛ କୋଆଲା ଥରକେ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଶାବକ ଜନ୍ମ ଦିଏ । ଏହା ମାତ୍ର ୧/୪ ଇଞ୍ଚର ହୋଇଥାଏ । ସଦ୍ୟଜାତ କୋଆଲା ଶାବକର ଆକାର ମାତ୍ର ଏକ ଇଞ୍ଚ ଥାଏ । ତା’ ଶରୀରରେ ଲୋମ ନଥାଏ, ଆଖି କାନ ବି ନଥାଏ । କୋଆଲାର ପେଟ ତଳେ ଥିବା ଅଳିରେ ଶାବକଟି ପ୍ରାୟ ୬ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହେ । କେବଳ ମା’ କ୍ଷୀର ଖାଏ । ୬ମାସ ପରେ ଅଳିରୁ ବାହାରିବା ବେଳକୁ ତା’ର ଶରୀର

ପାପ୍ କୋଆଲା ଶରୀରରେ ମାଛଭୂଆଁ ଅର୍ଗାନିଜିମ୍ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ବଡ଼ ହେବା ପରେ ବିଷାକ୍ତ ଯୁକ୍ତାଲିପତ୍ରାଫ ପତ୍ର ଖାଇ ହଜମ କରିପାରେ ।

ପୋଲାର୍ ବିଅର

ଏ ଜୀବ ଯେଉଁଠି ରୁହେ ସେଠାରେ ବର୍ଷସାରା ବରଫ ପଡ଼େ । କେବଳ ବରଫ ପଡ଼େନି- ୪୦ ଡିଗ୍ରୀ ସେଲ୍ସିୟସ୍‌କୁ ଖସିଯାଏ ତାପମାତ୍ରା । ଏ ତାପମାତ୍ରା ୧.୬ ତାପମାତ୍ରାରେ ଶିଶୁ ଜନ୍ମ ଦେବା ଆଉ ତାକୁ ପୋଷଣ କରିବା ସହଜ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଗର୍ଭାବସ୍ଥାରେ ସେ ବରଫ ଖୋଳି ଗାତ ଟିଏ କରି ସେଠି ରୁହେ ।

ପ୍ରାୟ ୪ ନ ବେଲ୍‌ସରୁ ୧୫ ଫେବୃଆରୀ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଦୁଇଟି ଶାବକ ଜନ୍ମଦିଏ ଗୋଟିଏ ଥରରେ । ହିଁ ଗର୍ଭଧାରଣ କରିବା ପରେ ପ୍ରଭୁର ଖାଇବାକୁ ପଡେ ମାଛ ପୋଲାର୍ ବିଅରକୁ । ଦୁଇମାସରେ ପ୍ରାୟ ୧୮୧ କେଜି ଓଜନ ବଢ଼ାଇବାକୁ ହୁଏ । ଓଜନ ନବର୍ଦ୍ଧିତେ ଗର୍ଭସ୍ଥ ଶାବକ ମା’ ପେଟରେ ମିଳାଇ ଯିବାର ଆଶଙ୍କା ଥାଏ । ପୋଲାର୍ ବିଅର ପ୍ରାୟ ୯ମାସ ଯାଏ ଗର୍ଭଧାରଣ କରେ । ବରଫ ତଳ ଗାତରେ ରହିବା ବେଳେ ପ୍ରସବ ପୂର୍ବରୁ ସେ ଶୋଇଯାଏ । ଏପରିକି ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସେ ନିଦ୍ରାରେ ଥାଏ । ଶାବକମାନଙ୍କର ବାନ୍ତ ନଥାଏ । ଆଖିକୁ ଦେଖାଯାଉନଥାଏ । ସେମାନେ ୨ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ମା’ କ୍ଷୀରରେ ବଞ୍ଚନ୍ତି । ସେ ସମୟରେ ମା’ ପୋଲାର୍ ବିଅର ଖାଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ

କରେନାହିଁ । ଗର୍ଭାବସ୍ଥାରୁ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମର ୨ମାସ ଏହିପରି ୮ମାସ ସେ ଅନାହାରରେ ରହେ । ଦୁଇମାସ ପରେ ଏହି ଶାବକମାନେ ମା’ ସହ ଗାତରୁ ବାହାରନ୍ତି । ମା’ ତାଙ୍କୁ ନେଇଯାଏ ମାଛ ଧରା ଶିଖାଇବା ପାଇଁ । ୨ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ମା’ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଚଳନ୍ତି । ତା’ପରେ ନିଜେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ବଞ୍ଚନ୍ତି । ଅଣ୍ଡିରା ପୋଲାର୍ ବିଅରର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନଥାଏ । ଏପରିକି ଖାଦ୍ୟ ନିମିଳିଲେ ଏମାନେ ପୋଲାର୍ ବିଅର ଶାବକମାନଙ୍କୁ ଖାଇଯାଆନ୍ତି । ଅପର ପକ୍ଷେ

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିଶୁଟି ମା’ ଉପରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିର୍ଭର କରେ । ୬ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ମା’ ସହ ରହେ । ମା’ ତାକୁ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ନୂଆ ନୂଆ ବସା ବାନ୍ଧିବା ଶିଖାଏ । ଏହାଛଡ଼ା ମା’ ତାକୁ ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ମଧ୍ୟ ଶିଖାଏ । ପୁରୁଷ ଶାବକ ୬ବର୍ଷ ପରେ ମା’ ପାଖ ଛାଡୁଥିବା ବେଳେ ମାଛ ଶାବକ କୈଶୋରାବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମା’ ପାଖ ଛାଡେ । ଏସିଆ ମହାଦେଶରେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ଏହି ପ୍ରଜାତି ପ୍ରାୟ ବିଲୁପ୍ତ ହେବାକୁ ବସିଲାଣି । ଏହାଛଡ଼ା ବିଲୟରେ ଗର୍ଭଧାରଣ ଏହି ପ୍ରଜାତି

ବାପାଙ୍କର ଅବଦାନ ଥାଏ ଏହି ପ୍ରଜାତିରେ । ମାର୍ଟିଏପ୍ରିଲ ମାସରେ ମାଛ ପେଙ୍ଗୁଇନ୍ ଗର୍ଭଧାରଣ କରେ । ସେତେବେଳେ ଆଖ୍ୟାତିକାରେ ତାପମାତ୍ରା -୪୦ ଡିଗ୍ରୀ ସେଲ୍‌ସିୟସ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଥାଏ । ଏମ୍ପେରର ପେଙ୍ଗୁଇନ୍‌ମାନେ ଏକ ସଙ୍ଗୀ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ପ୍ରଜନନ ଋତୁ ଆସିଲେ ମାଛ ପେଙ୍ଗୁଇନ୍ ପୂର୍ବବର୍ଷର ସାଥୀ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ । ମାଛ ପେଙ୍ଗୁଇନ୍ ଥରକେ ଗୋଟିଏ ଅଣ୍ଡା ଦିଏ । ଏହି ଅଣ୍ଡାକୁ ପୁରୁଷ ପେଙ୍ଗୁଇନ୍ ଦାୟିତ୍ୱରେ ନେଇ ଶାବକ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ପ୍ରାୟ ୧୧୯ କିଲୋମିଟର ଚାଲି ସମୁଦ୍ରକୁ ଫେରେ । ସେ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଅଣ୍ଡା ଫୁଟି ଛୁଆ ବାହାରି ସାରିଥାଏ । ଏଥର ସମୁଦ୍ରକୁ ଯାଇ ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିବାର ପାର୍ଥୀଥାଏ ପୁରୁଷ ପେଙ୍ଗୁଇନ୍‌ର । ସେମାନେ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଏହିପରି ନିଜର ଦାୟିତ୍ୱ ବଦଳାଇ ସନ୍ତାନର ପାଳନ ପୋଷଣ କରନ୍ତି । ଥରେ ସମୁଦ୍ରକୁ ଯାଇ ଖାଦ୍ୟ ଆଣି ଫେରିବାକୁ ରହିବା ପରେ ଶାବକମାନେ ବାହାରି ଦଳରେ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ସେହିଠାରୁ ହିଁ ସେମାନେ କାଳାହାରି ମରୁଭୂମିରେ ରହିବାର କଳା ଶିଖନ୍ତି ।

ମଝିରେ ମଝିରେ ମା’ ଇ ପାଖକୁ ବୁଲିଯାଆନ୍ତି । ପ୍ରତି ୭ରୁ ୮ବର୍ଷରେ ଗୋଟିଏ ଥର ଏହା ଗର୍ଭଧାରଣ କରେ । ଗୋଟିଏ ମାଛ ଓରାଙ୍ଗ୍ ଉତ୍ତର ଜୀବନକାଳରେ ସର୍ବାଧିକ ୫ଟି ଶାବକ ଜନ୍ମ ଦେଇଥାଏ । ଏସିଆ ମହାଦେଶରେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ଏହି ପ୍ରଜାତି ପ୍ରାୟ ବିଲୁପ୍ତ ହେବାକୁ ବସିଲାଣି । ଏହାଛଡ଼ା ବିଲୟରେ ଗର୍ଭଧାରଣ ଏହି ପ୍ରଜାତି

ଛୁଆ ବାହାରିବା ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ପାଟିକିତରେ ରଖେ ମା’ କୁହାଉଛି । ଥରକେ ଏହା ୨୦ରୁ ୫୦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଣ୍ଡା ଦିଏ । ଅଣ୍ଡାରୁ ଶାବକ ବାହାରିବାକୁ ପ୍ରାୟ ୬୫ଦିନ ସମୟ ଲାଗେ । ଶାବକ ବାହାରିବା ପରେ ମା’ କୁହାଏ ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ପାଣିକୁ ଓହ୍ଲାଏ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଛୁଆମାନେ ପାଟି ଭିତରୁ ବାହାରି ମା’ ପିଠିରେ ବସନ୍ତି । ମା’ ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଏବଂ ଖାଇବା ଶିଖାଏ ।

ମହୁମାଛି

ଗୋଟିଏ ମହୁଫେଣାରେ ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟକ ମହୁମାଛି ଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେବଳ ରାଣୀ ମହୁମାଛି ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମଦିଏ । ଯେକୌଣସି ଉଷ୍ମ ଦିନରେ ରାଣୀ ମହୁମାଛି ୧୨-୧୫ ଅଣ୍ଡିରା ଦିନ ଖାଦ୍ୟରେ ରୁହେ । ଦୁଇମାସ ପରେ ଶାବକମାନେ ବାହାରନ୍ତି । ୬ ମିନିଅନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୁଦ୍ଧାଶୁ ଗଢ଼ିତ ରହେ । ଏହି ଶୁଦ୍ଧାଶୁ ଦ୍ୱାରା ସେ

ରୁହନ୍ତି । ମାଛ ଛୁଆମାନେ ମା’ ଛାଡ଼ିଯିବା ପରେ ପ୍ରାୟ ୬ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦଳରେ ରହିଲେ ବି ଏହାପରେ ଏକାନ୍ତରେ ରହିବା ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି । ଅଣ୍ଡିରା ଶାବକମାନେ ଆଉ କିଛିବର୍ଷ ଏକାଠି ରୁହନ୍ତି । **ନାଲି ଚଞ୍ଚୁବାଲା ହର୍ଷବିଲ୍** ଇଣ୍ଡୋନେସିଆର ସୁଲାୱେଶି ଦ୍ୱୀପରେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ଏହି ପକ୍ଷୀ ଗଛରେ ଥିବା ଛୋଟ କଣାକୁ ନିଜର ବସା ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଅଣ୍ଡା ବଡ଼ ବଡ଼ ଡିଟିପିଟିକର ପ୍ରିୟ ଖାଦ୍ୟ । ତେଣୁ ନିଜ ଅଣ୍ଡାକୁ ଡିଟିପିଟିଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ହର୍ଷବିଲ୍ ବସାର ଦ୍ୱାର ଆହୁରି ଛୋଟ କରିଦିଏ ନିଜର ମଳ ଦ୍ୱାରା । ଏହା ଭିତରେ ସେ ଦୁଇମାସ ବିନା ଖାଦ୍ୟରେ ରୁହେ । ଦୁଇମାସ ପରେ ଶାବକମାନେ ବାହାରନ୍ତି । ଏହାପରେ ଆଉ ଚିନିମାସ ମା’ ହର୍ଷବିଲ୍ ଛୁଆମାନଙ୍କର ଯନ୍ତ୍ର ନିଏ ।

